

Side, kan jeg ikke gjøre mig Forventning om, at man vil gaae ind paa de Forslag, som jeg har tilladt mig at stille til §§ 180—185; thi for Enhver, der har gjort sig den Uleilighed blot flygtigt at see disse Forslag igjennem, vil det være klart, at der er et indbyrdes Sammenhæng mellem dem og mit Forslag til § 7. Mine Forslag gaae, som det vil sees, ud paa, at faae indført i Loven, at Værnepligten kun skal være ubetinget forpligtende i hele sin Strengthed for alle Individider i de første 4 Aar, saaledes at de Alle skulle gennemgaae en Uddannelsesskole paa 6 Maaneder og 2 Leirøvelser paa 1½ Maaned hver, altsaa en Uddannelsesfestid af i det Hele 9 Maaned; medens der saa derefter for det øvrige Lands Vedkommende skal kunne foregaae en Bytning, hvorved de Vedkommende kunde tilbytte sig en noget lettere Tjeneste end den, som ellers vilde tilfalde dem i Reserven, skal denne Rettelse for alle Bornholmerne, som vare udfkrevne til Fodfolket, indtræde paa den Maade, at de efter 4 Aars Tjeneste i Linien gif umiddelbart over i Forstærkningen. Det er jo ret mærkeligt — jeg kunde næsten sige ganske morsomt — at, medens det var Principet, som forbød den høitærede Minister at gaae ind paa mit Endringsforslag til § 7, saa har dette samme Princip dog ikke været nogen Hindring for i Lovudkastet at opstille en anden Regel for Bornholmerne end for alle Andre, ved nemlig at paalægge dem en langt mindre Værnepligt end alle Landets øvrige Beboere. Men derved skal jeg ikke opholde mig. Hensigten dermed er jo at skaffe Bornholm et Forsvar. Bornholm har nu et Forsvar, som kaldes „Bornholms Bæbning“, hvad det ogsaa for Fremtiden skal kaldes. Det er en meget ærverdigg Institution; den har for det Første 4 Compagnier Fodfolk, 1 Escadron Rytteri og 1 Compagni Artilleri, som indbefatte de vaabendygtige Folk; saa er der desuden 7 Borgercompagnier og 4 Herredcompagnier, som indbefatte de ikke vaabendygtige Folk og dem, der ere over 50 Aar, og der mangler saaledes kun et Compagni for dem, der hverken kunne krybe eller gaae, for at hele Bornholm kan siges at være i Bæbningen. At dette ikke kunde vedblive saaledes, derom have

baade Forsvarscommissionen og Krigsministeren været enige. Forsvarscommissionen har foreslaaet, at den bornholmste Bæbning herester kun skal bestaae af Forstærkningsmandskabet, men dertil har den ærede Minister, som det forekommer mig, ganske vist med Rette bemærket, at det vilde blive en meget ringe Styrke, idet den aarlige Udskrivningsmasse af Dens tjenstdygtige Mandskab kun udgjør omtrent 150 Mand, og, naar man altsaa tager Mandskabet for 4 Aar, vilde det kun blive en Styrke af 600 Mand, som Forstærkningen vilde komme til at udgjøre; den ærede Minister har derfor foreslaaet, at man skal fritage Bornholmerne ved Udgangen af det andet Aars Tjeneste og derved tilveiebringe en Styrke af 11 à 1200 Mand, som da skal udvitles til 1 Bataillon Infanteri paa 4 Compagnier, 1 Escadron Cavalleri og 1 Compagni Artilleri. Jeg skal viligt indbrømme, at det er naturligt, at der paa en Ø, der ligger saa isoleret som Bornholm, er en liden Bæbningsstyrke tilstede, deels af Hensyn til muligt udbrydende Uroligheder og deels for at opretholde Orden, naar der, som jo skeer, kommer fremmede Krigsskibe og Fiskere til Den. I Krigstid er der Intet at befrygte; da er Dens bedste Værn dette, at den har en Form som det Hvedebrød, man kalder en Strut; havde den mere en Form af en Kringle, og især hvis der var et Brud paa Kanten, saa vilde Den i dette Dieblit neppe være Danmarks Eiendom. Med andre Ord: Bornholm savner en Havn for store Krigsskibe og frister derfor ikke nogen af de to Stormagter, for hvem denne Ø ligger beqvem, til at bemægtige sig den, og skal de ville tænke derpaa, saa vilde de jo med Lethed kunne sende en Styrke derhen, som var 4 Gange saa stor som de 1200 Mand. Ihvorvel jeg altsaa erkjender, at ved Ministerens Forslag vil Bæbningen blive organiseret paa en mere fornustig og tidsvarende Maade end hidtil, og at Omkostningerne dertil, som nu beløbe sig til omtrent 15,000 Rd., derved vilde kunne nedbringes til det Halve, saa troer jeg dog, at man gjerne kunde gaae lidt yderligere, og navnlig ikke holde Cavalleri og Artilleri paa Den, hvorved man vilde spare Landet nogle flere Penge og Dens Indbyggere nogle Udgifter og Besværligheder. Dens Beboere